

Republika Hrvatska
Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske
Zagreb

Broj: PpŽ-111/2026

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Maria Soljačića kao predsjednika vijeća, te Tomislava Tomašića i Marjane Rajić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Diane Pavlečić, u svojstvu više sudske savjetnice kao zapisničarke, u prekršajnom postupku protiv I-okr. pravne osobe NATIONAL d.o.o. i II-okr. odgovorne osobe Ante Vukorepe, zastupane po branitelju Damiru Gruiću, odvjetniku iz Splita, zbog prekršaja iz članka 228. stavka 1. podstavka 35. i stavka 2. Zakona o zaštiti prirode (NN 80/13, 15/18, 14/19, 127/19), odlučujući o žalbama okrivljenika, podnijetim protiv presude Općinskog prekršajnog suda u Splitu od 16. listopada 2025., broj: Pp-4651/2022, na sjednici vijeća održanoj 14. siječnja 2026.,

p r e s u d i o j e :

I. Odbijaju se kao neosnovane žalbe I-okr. pravne osobe NATIONAL d.o.o. i II-okr. odgovorne osobe Ante Vukorepe te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

II. Na temelju odredbe članka 138. stavka 2. točke 3. podtočke c) Prekršajnog zakona (NN 107/07, 39/13, 157/13, 110/15, 70/1, 118/18, 114/22), okrivljenici su obvezani naknaditi paušalni iznos troškova ovog drugostupanjskog prekršajnog postupka u iznosu od 50,00 eura (pedeset eura) - svaki, u roku od 1 (jednog) mjeseca od dana primitka ove presude.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom Općinskog prekršajnog suda u Splitu okrivljenici su proglašeni krivima i kažnjeni i to I-okr. pravna osoba novčanom kaznom u iznosu od 3.318,07 eura, te II-okr. odgovorna osoba novčanom kaznom u iznosu od 929,06 eura, zbog prekršaja iz članka 228. stavka 1. podstavka 35. i stavka 2. Zakona o zaštiti prirode, činjenično opisanog u izreci pobijane presude.

2. Istom presudom okrivljenici su obvezani na naknadu troškova prekršajnog postupka u paušalnom iznosu od 70,00 eura.

3. Protiv prvostupanjske presude okrivljenici su pravodobno, putem branitelja podnijeli žalbe zbog iz svih zakonom predviđenih razloga, navodeći u bitnom istovjetno da je iz činjeničnog opisa djela u izreci presude prvostupanjski sud jednostavno ispustio navode označene pod točkom 2., 4., 5. optužnog prijedloga pa

je na taj način propustio donijeti odluku u odnosu na te prekršaje. Prvostupanjski sud je u odnosu na te dijelove optužnog prijedloga utvrdio da opisana djela nisu prekršaj, jer im nedostaje neki od konstitutivnih elemenata bića prekršaj u činjeničnom opisu. Prvostupanjski sud je o tome trebao odlučiti u izreci presude, a ne samo ispustiti te dijelove iz činjeničnog opisa djela i za to navesti razloge u obrazloženju presude. Javna ustanova za upravljanje park-šumom Marjan nije ovlaštena tužitelj iz članka 109. Prekršajnog zakona te nije ovlaštena na podnošenje optužnog prijedloga prekršajnom sudu, u skladu s odredbama članka 210. stavka 1., članka 211. stavka 1. Zakona o zaštiti prirode, iz kojih proizlazi da su državni službenici inspekcije zaštite prirode i/ili policijski službenici Ministarstva unutarnjih poslova koji su ovlaštena za obavljanje inspeksijskog nadzora ako postoji osnovana sumnja o povredi odredaba Zakona o zaštiti prirode i propisa donesenih na temelju toga Zakona, ovlaštena za prekršaj iz Zakona o zaštiti prirode podnijeti optužni prijedlog. U konkretnom slučaju nisu ostvarena obilježja prekršaja za koje su okrivljenici proglašeni krivima, jer su proglašeni krivima da nisu provodili uvjete zaštite prirode utvrđene Odlukom o davanju koncesije, međutim, činjenica da prvookrivljena pravna osoba nije imala jednoobrazne suncobrane i tende ili da drvene klupe za odmor trebaju biti osvježene novom bojom, nema nikakve veze s uvjetima zaštite prirode. U smislu članka 180. stavka 3. i članka 181. stavka 1. podstavka 3. Zakona o zaštiti prirode, uvjeti zaštite prirode moraju biti jasno navedeni u Odluci o davanju koncesije, a ako je predmetna Odluka o davanju koncesije pogrešno i/ili neprecizno napisana, to nije problem koncesionara. Pojam urbana oprema koju je koncesionar dužan održavati nije uopće definiran Odlukom o davanju koncesije pa je nejasno na temelju čega prvostupanjski sud zaključuje da loše stanje željeznih kanti za otpatke i/ili drvene klupe koje treba osvježiti bojom i zamijeniti neke dijelove su dio urbane opreme za čije održavanje je odgovoran upravo koncesionar, pa da li su suncobrani koje koristi koncesionar različite boje, da li ih ima više od propisanog broja, da li drvene klupe treba osvježiti bojom ili da li je potrebna sanacija kamenih klupa u piknik zonama, nema nikakve veze sa zaštitom prirode te eventualno kršenje takvih obveza ne predstavlja prekršaj iz članka 181. stavka 1. podstavka 3. Zakona o zaštiti prirode. Nadalje, u obrazloženju prvostupanjske presude navodi se kako je Javna ustanova za upravljanje park-šumom Marjan podnijela optužni prijedlog s dopunom od 15. svibnja 2024., a koju dopunu optužnog prijedloga prvostupanjski sud nije dostavio okrivljenicima na očitovanje, iako je to bio dužan učiniti sukladno odredbi članka 176. stavka 3. Prekršajnog zakona. Ističu da nisu bili ostvareni uvjeti za dostavu sudske odluke okrivljenicima putem e Oglasne ploče, jer prvostupanjski sud nakon samo jedne neuredne dostave nije imao osnove zaključiti da se dostava pismena okrivljeniku ne može obaviti zbog neprijavlivanja promjene adrese ili postojanja okolnosti koje ukazuju na očito izbjegavanje primitka poziva, a što su zakonski uvjeti za dostavu poziva isticanjem na oglasnu ploču suda. I-okr. pravna osoba u žalbi dodaje da je glavna rasprava dana 13. listopada 2025. održana bez urednog poziva za prvookrivljenu pravnu osobu, pa prvookrivljenoj pravnoj osobi nije omogućeno sudjelovanje u postupku, a posebno da se očituje na iskaze svjedoka Tina Banića i Stipe Mišure. Osim toga, prvookrivljena pravna osoba nije uredno pozvana niti na glavnu raspravu koja je u ovom predmetu održana 8. rujna 2025., a na kojoj raspravi je izveden dokaz saslušanjem ranije navedenih svjedoka. II-okr. odgovorna osoba u žalbi dodaje da prvostupanjski sud ne razlikuje uvjete zaštite prirode kojih se koncesionar treba pridržavati od obveza koje koncesionar ima prilikom gospodarskog korištenja rekreacijskog – kupališnog centra, ugostiteljskog objekta i plaće na dijelu k.o. Split, predio uvala Bene, a koje obveze su mu propisane

kako Odlukom o davanju koncesije tako i samim ugovorom što dovodi do toga da tehnički svako postupanje koncesionara koje je protivno odredbama Odluke o davanju koncesije po mišljenju prvostupanjskog suda predstavlja neprovođenje uvjeta zaštite prirode, a što je pogrešno. Prvostupanjski sud je trebao jasno i precizno utvrditi u kojim odredbama Odluke o davanju koncesije su propisani ti uvjeti zaštite prirode koje okrivljenici navodno nisu provodili, odnosno sa kojim točno odredbama Odluke o davanju koncesije je postupanje okrivljenika bilo u suprotnosti. Ono što su okrivljenici pobijanom presudom proglašeni krivim, nema veze s uvjetima zaštite prirode za razliku od činjeničnog opisa djela pod točkom 2., 4. i 5. optužnog prijedloga koje je prvostupanjski sud jednostavno ispustio iz izreke presude, a koje imaju puno više veze s uvjetima zaštite prirode.

4. Žalitelji predlažu da se iz razloga iznijetih u žalbama, iste prihvate.

5. Žalbe nisu osnovane.

6. Odlučujući o žalbama te ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe članka 202. stavka 1. Prekršajnog zakona (NN 107/07, 39/13, 157/13, 110/15, 70/17, 118/18, 114/22), uz ocjenu navoda žalbi, Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske je utvrdio da presudom nisu na štetu okrivljenika povrijeđene odredbe materijalnog prekršajnog prava i da u predmetu nije nastupila zastara prekršajnog progona, te nisu počinjene bitne povrede odredaba prekršajnog postupka iz članka 195. stavka 1. točke 6., 7., 9. i 10. Prekršajnog zakona, a na što sud pazi po službenoj dužnosti, te je našao da je Općinski prekršajni sud u Splitu točno utvrdio činjenično stanje i na temelju utvrđenog činjeničnog stanja pravilno pravno označio djelo.

7. Naime, prvostupanjski sud je na temelju obrane okrivljenika, iskaza svjedoka Tina Babića, te Stipe Mišure, kao i uvida u priloženu dokumentaciju, osnovano zaključio da su se u ponašanju okrivljenika stekla sva bitna obilježja prekršaja iz članka 228. stavka 1. podstavka 35. i stavka 2. Zakona o zaštiti prirode.

8. Neosnovano navode žalitelji da Javna ustanova za upravljanje park-šumom Marjan nije ovlaštena tužitelj iz članka 109. Prekršajnog zakona te nije ovlaštena na podnošenje optužnog prijedloga prekršajnom sudu, u skladu s odredbama članka 210. stavka 1., članka 211. stavka 1. Zakona o zaštiti prirode, iz kojih proizlazi da su državni službenici inspekcije zaštite prirode i/ili policijski službenici Ministarstva unutarnjih poslova koji su ovlaštena za obavljanje inspekcijskog nadzora ako postoji osnovana sumnja o povredi odredaba Zakona o zaštiti prirode i propisa donesenih na temelju toga Zakona, ovlaštena za prekršaj iz Zakona o zaštiti prirode podnijeti optužni prijedlog.

9. Naime, odredbom članka 206. Zakona o zaštiti prirode propisano je da neposredni nadzor u zaštićenim područjima i područjima ekološke mreže obavljaju glavni čuvar prirode i čuvari prirode javne ustanove koja upravlja zaštićenim područjem, te čuvari prirode obavljaju svoju dužnost u posebnoj unutarnjoj ustrojstvenoj jedinici javne ustanove koja upravlja zaštićenim područjem, a na čelu te unutarnje ustrojstvene jedinice nalazi se glavni čuvar prirode.

10. Nadalje, odredbom članka 209. Zakona propisano je da u provedbi nadzora, ako zatekne osobu u zaštićenom području ili području ekološke mreže da

obavlja radnje za koje je propisana prekršajna odgovornost odredbama članaka 226. do 233. ovoga Zakona i na temelju njega donesenih propisa, glavni čuvar prirode i čuvar prirode ima pravo i obvezu, između ostaloga, pokrenuti prekršajni postupak podnošenjem optužnog prijedloga.

11. Slijedom navedenoga, Javna ustanova za upravljanje park-šumom Marjan, kao ustanova koja upravlja zaštićenim dijelom prirode, u konkretnom slučaju je ovlašteni tužitelj.

12. Navodi žalitelja da je glavna rasprava dana 13. listopada 2025. održana bez urednog poziva za prvookrivljenu pravnu osobu, pa prvookrivljenoj pravnoj osobi nije omogućeno sudjelovanje u postupku, a posebno da se očituje na iskaze svjedoka Tina Banića i Stipe Mišure, te osim toga, prvookrivljena pravna osoba nije uredno pozvana niti na glavnu raspravu koja je u ovom predmetu održana 8. rujna 2025., a na kojoj raspravi je izveden dokaz saslušanjem ranije navedenih svjedoka, neosnovani su.

13. Naime, II-okr. odgovorna osoba Ante Vukorepa prilikom prvog ispitivanja na ročištu glavne rasprave 4. lipnja 2025. izričito je izjavio da obranu daje i za I-okr. pravnu osobu National d.o.o., te prema izvatku iz sudskog registra II-okr. Ante Vukorepa jedini je član uprave – direktor, pa time jedina osoba ovlaštena za zastupanje u I-okr. pravnoj osobi, u skladu s odredbom članka 114. stavka 5. Prekršajnog zakona, te je pravilno prvostupanjski sud prihvatio takvu obranu kao obranu pravne i odgovorne osobe, pa kako je II-okr., kao odgovorna osobe te jedini predstavnik pravne osobe, na navedenom ročištu na zapisnik uredno pozvan na novo ročište 8. rujna 2025., to se smatra da je uredno pozvana i I-okr. pravna osoba. Navedeno se odnosi i na ročište glavne rasprave 13. listopada 2025. kojem je osobno prisustvovala II-okr. odgovorna osoba.

14. Nadalje, II-okr. je kao odgovorna osoba i predstavnik I-okr. pravne osobe na ročištu glavne rasprave dana 4. lipnja 2025. bio upoznat s izmjenama optužnog prijedloga, pa je time postupljeno u skladu s odredbom članka 176. stavka 3. Prekršajnog zakona, te je okrivljenicima omogućeno da se očituju o navedenom.

15. Navodi žalitelja da je iz činjeničnog opisa djela u izreci presude prvostupanjski sud jednostavno ispustio navode označene pod točkom 2., 4., 5. optužnog prijedloga pa je na taj način propustio donijeti odluku u odnosu na te prekršaje, te prvostupanjski sud je u odnosu na te dijelove optužnog prijedloga utvrdio da opisana djela nisu prekršaj, jer im nedostaje neki od konstitutivnih elemenata bića prekršaj u činjeničnom opisu, pa je prvostupanjski sud o tome trebao odlučiti u izreci presude, a ne samo ispustiti te dijelove iz činjeničnog opisa djela i za to navesti razloge u obrazloženju presude, neosnovani su.

16. Naime, okrivljenicima se stavlja na teret jedan prekršaj iz članka 228. stavka 1. podstavka 35. i stavka 2. Zakona o zaštiti prirode, te u slučaju kada prvostupanjski sud utvrdi da su okrivljenici počinili isti samu u odnosu na dio činjeničnog opisa tog prekršaja, ne može okrivljenike, za dio činjeničnog opisa za koji nije utvrđena prekršaja odgovornost, osloboditi od optužbe i to navesti u izreci presude, već se samo sužava postojeći činjenični opis prekršaja, što je pravilno učinio prvostupanjski sud.

17. Pogrešno smatraju žalitelji da pojam urbana oprema koju je koncesionar dužan održavati nije uopće definiran Odlukom o davanju koncesije pa je nejasno na temelju čega prvostupanjski sud zaključuje da loše stanje željeznih kanti za otpatke i/ili drvene klupe koje treba osvježiti bojom i zamijeniti neke dijelove su dio urbane opreme za čije održavanje je odgovoran upravo koncesionar, pa da li su suncobrani koje koristi koncesionar različite boje, da li ih ima više od propisanog broja, da li drvene klupe treba osvježiti bojom ili da li je potrebna sanacija kamenih klupa u piknik zonama, nema nikakve veze sa zaštitom prirode te eventualno kršenje takvih obveza ne predstavlja prekršaj iz članka 181. stavka 1. podstavka 3. Zakona o zaštiti prirode.

18. Naime, odredbom članka 228. stavka 1. podstavka 35. i stavka 2. Zakona o zaštiti prirode propisan je prekršaj pravne i odgovorne osobe ako ne provodi uvjete zaštite prirode utvrđene odlukom o davanju koncesije (članak 181. stavak 1. podstavak 3.), te je materijalno odredbom članka 181. stavka 1. podstavka 3. Zakona propisano da Odluka o davanju koncesije osim podataka propisanih Zakonom o koncesijama sadrži osobito: zaštićeni dio prirode, odnosno speleološki objekt za koji se daje koncesija, namjene za koje se koncesija dodjeljuje, uvjete zaštite prirode.

19. Nadalje, odredbom članka 5. Zakona propisano je da zaštita i očuvanje prirode temelji se na načelima: - svatko se mora ponašati tako da pridonosi očuvanju bioraznolikosti, krajobrazne raznolikosti i georaznolikosti i očuvanju općekorisne uloge prirode, - neobnovljiva prirodna dobra treba koristiti racionalno, a obnovljiva prirodna dobra održivo, - u korištenju prirodnih dobara i uređenju prostora obvezno je primjenjivati načela održivog korištenja, - zaštita prirode obveza je svake fizičke i pravne osobe, te su u tom cilju dužni surađivati radi izbjegavanja i sprječavanja opasnih radnji i nastanka šteta, uklanjanja i sanacije posljedica nastale štete te obnove prirodnih uvjeta koji su postojali prije nastanka štete, - predostrožnosti, kada postoji prijetnja od ozbiljne ili nepopravljive štete za prirodu, - javnost ima pravo na slobodan pristup informacijama o stanju prirode.

20. Kako uvjeti zaštite prirode znače pretpostavke za primjenu propisanih načela zaštite i očuvanja prirode, a uvidom u Odluku o davanju koncesije trgovačkom društvu National d.o.o. na pomorskom dobru u svrhu gospodarskog korištenja rekreacijsko-kupališnog centra ugostiteljskog objekta i plaže na dijelu k.o. Split, predio uvala Bene Grad Split od 5. ožujka 2018., utvrđeno je da u smislu očitovanja Ministarstva zaštite okoliša i energetike klasa: 612-07/16-31/64, ur.br: 517-07-2-1-1-17-5 od 8. veljače 2017., koji obavlja upravni nadzor nad primjenom Zakona o zaštiti prirode (članak 205.), te očitovanja Javne ustanove za upravljanje park-šumom Marjan ur.br: 66-04/2017 od 26. siječnja 2017., koja upravlja zaštićenim područjem (članak 206. Zakona), izričito je određeno da suncobrani moraju biti jednoobrazni odnosno mora se voditi računa o uklapanju istih u krajobraz, te da je koncesionar (ovdje I-okr.) dužan održavati cjelokupno područje koncesije, posebice redovito prikupljati smeće, održavati hortikulturu i urbanu opremu, to je jasno da su navedene obveze određene da se kod obavljanja gospodarske djelatnosti na zaštićenom području stvore pretpostavke za zaštitu prirode u tom području, a što je I-okr. pravnoj osobi kao koncesionaru, te II-okr. kao odgovornoj osobi, trebalo biti poznato, te su se trebali ponašati u skladu s time, a što su propustili učiniti, pa je bez osnove navod žalitelja da uvjeti zaštite prirode moraju biti jasno navedeni u Odluci o davanju

koncesije, a ako je predmetna Odluka o davanju koncesije pogrešno i/ili neprecizno napisana, to nije problem koncesionara.

21. U vezi navoda žalitelja da ne znaju što znači urbana oprema, ističe se da sama riječ govori da se radi o elementima u javnom prostoru, u koje ulazi klupe, koševi za smeće i slično, a ako I-okr. pravna osoba kao koncesionar, te II-okr. odgovorna osoba, ne poznaju neke opće poznate termine iz navedene Odluke, trebali su se s istima upoznati, u okviru postupanja s dužnom pažnjom dobrog gospodarstvenika.

22. Slijedom navedenoga, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio prekršajnu odgovornost okrivljenika za prekršaj iz članka 228. stavka 1. podstavka 35. i stavka 2. Zakona o zaštiti prirode, jer se utvrđeni propusti okrivljenika podvedivi pod cit. prekršajnu odredbu, pa je stoga neosnovan žalbeni navod okrivljenika da nisu ostvarena obilježja prekršaja, a time što u činjeničnom opisu prekršaja nije navedena odredba Odluke o davanju koncesije na pomorskom dobru, ne čini istu nerazumljivom, jer je detaljno opisan sadržaj odredbi koje okrivljenici nisu poštovali, a isto tako radi se o Odluci koju su okrivljenici primili i čiji sadržaj im je trebao biti poznat.

23. U vezi navoda žalitelja kojom osporavaju dostavu presude putem e-Oglasne ploče jer da za to nije bilo uvjeta, ističe se da su takvi navodi irelevantni, budući su žalbe okrivljenika pravodobne, te je o njima odlučeno.

24. Imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje i pravnu oznaku djela, ovaj sud je našao da su izrečene novčane kazne okrivljenicima za navedeni prekršaj u granicama zakona i primjerene težini djela, stupnju odgovornosti okrivljenika i u skladu s ostalim okolnostima odlučnim za odmjeravanje kazne, te nisu prestroge, time više što su izrečene u zakonom propisanim minimumima, jer je za prekršaj iz članka 228. stavka 1. podstavka 35. i stavka 2. Zakona o zaštiti prirode za pravnu osobu propisana novčana kazna u rasponu od 25.000,00 do 200.000,00 kn (3.318,07 do 26.544,56 eura), a za odgovornu osobu je propisana novčana kazna u rasponu od 7.000,00 do 30.000,00 kn (929,06 do 3.981,68 eura), a na strani okrivljenika nisu utvrđene nikakve naročito olakotne okolnosti.

25. Kako je odredbom članka 138. stavka 2. točke 3. podtočke c) Prekršajnog zakona propisano da troškovi prekršajnog postupka obuhvaćaju i paušalni iznos troškova prekršajnog postupka Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske kada je donio odluku kojom je pravomoćno utvrđena prekršajna odgovornost okrivljenika, ako je odlučivao o žalbi okrivljenika, to je na temelju članka 139. stavka 3. i 5. Prekršajnog zakona, obvezan svaki okrivljenik na naknadu paušalnog iznosa troškova drugostupanjskog prekršajnog postupka, uzimajući u obzir složenost i duljinu postupka.

26. Iz navedenih razloga, na temelju članka 205. Prekršajnog zakona, valjalo je žalbe okrivljenika odbiti kao neosnovane i prvostupanjsku presudu potvrditi.

U Zagrebu 14. siječnja 2026.

Zapisničarka:

Diana Pavlečić v.r.

Predsjednik vijeća:

Mario Soljačić v.r.

Presuda se dostavlja Općinskom prekršajnom sudu u Splitu u 6 otpravka: za spis, okrivljenike, branitelja i tužitelja.

Za točnost otpravka - ovlašteni službenik
upraviteljica zajedničke sudske pisarnice

Edita Vrkljan